

ABSOLVENTI

2022
ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

Seznam absolventů 2022 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

Baslíková Eliška	– Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové
Burleová Viktorie	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Doušová Klára	– Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové
Hégrová Eliška	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Hliboká Barbora Petra	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Hliboký Kryštof Robert	– Hra na bicí nástroje ze třídy Miroslava Thumy
Kleidienst Kryštof	– Sólový zpěv ze třídy Petry Musilové, DiS.
Lugarová Kateřina	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Maříková Sára	– Hra na klavír ze třídy Františka Kováče
Mikeš Jiří	– Hra na klavír ze třídy Mgr. Zuzany Eržiakové
Mikešová Helena	– Hra na klavír ze třídy Mgr. Zuzany Eržiakové
Seilerová Viktorie	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.
Štýbr Vítek	– Hra na trubku ze třídy Miroslava Thumy
Toužimský Jiří	– Hra na elektrickou kytaru ze třídy Bc. Ondřeje Kinkala
Valchář Viktor	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Veličková Iveta	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Wachtl Václav	– Hra na klavír ze třídy Františka Kováče

III. stupeň

Bechyně Jakub	– Hra na elektrickou kytaru ze třídy Bc. Ondřeje Kinkala
----------------------	---

Seznam absolventů 2022 podle oborů

Literárně – dramatický obor

I. stupeň

Štýbr Vítek – Dramatická hra a improvizace ze třídy
Mgr.et BcA. Martiny Černé a MgA. Ivety Grmelové

Tlustá Beáta – Dramatická hra a improvizace ze třídy
Mgr.et BcA. Martiny Černé a MgA. Ivety Grmelové

II. stupeň

Vachková Zuzana – Dramatická hra a improvizace ze třídy
Mgr.et BcA. Martiny Černé a MgA. Ivety Grmelové

Taneční obor

I. stupeň

Doušová Klára – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Lípová Antonie – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Lugarová Kateřina – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Nedomová Nela – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Parkmanová Ema – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Vaňková Nela – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Seznam absolventů 2022 podle oborů

Výtvarný obor

I. stupeň

Bílková Simona – Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

Gregor Alexander – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Lukešová Denisa – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr.et BcA. Martiny Černé
Studijní výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Macho Karolína – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr.et BcA. Martiny Černé

Mikovcová Šárka – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Pelcová Nicol – Fotografická tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Šnoblová Eliška – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Šteklová Kamila – Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Vágner Filip – Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

II. stupeň

Olahová Adéla – Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Hudební obor - I. stupeň

Baslíková Eliška

- Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Na flétnu hraji od 2. třídy. Tento hudební nástroj jsem si vybrala, protože na něj hrála moje starší sestra, která mi byla vzorem.

Začala jsem chodit do třídy paní učitelky Pavlíkové. Hraní mě velmi bavilo, a dokonce si pamatuji, že první nota, kterou jsem se naučila, byla nota hl.

Se ZUŠ jsem také jezdila na výlety. Jedním z nich byla návštěva pražského Rudolfinu, ve kterém jsem poprvé viděla naživo opravdovou harfu. Byl to krásný zážitek, dokonce myslím, že jsem si na harfu zahrála (no vlastně jsem si na ni jen brnkla).

Další krásnou vzpomínkou je, když jsme společně se souborem fléten hrály na Staroměstském náměstí. Líbila se mi tam vánoční atmosféra a byla to pro mě čest hrát v Praze.

I přes všechny tyto krásné zážitky jsem měla období, kdy jsem se rozhodovala, že skončím s hraním na flétnu. Nechtělo se mi totiž cvičit. Naštěstí jsem ale toto období s pomocí paní učitelky a rodičů zvládla a pokračovala v hraní dál. Jsem za to ráda, že jsem neskončila, protože později jsem začala hrát i na altovou flétnu, a dokonce i na sopraninovou flétnu.

A teď už je ze mě absolvent. Hrozně rychle to uteklo, ale všechny ty krásné vzpomínky mi zůstanou nadále v srdci.

Děkuji mojí úžasné paní učitelce, že mě toho tolik naučila a že to se mnou nikdy nevdala. Velký dík patří i mým rodičům, kteří mi vždy byli velkou oporou.

Takže nakonec chci jen napsat velké DĚKUJI.

Hudební obor - I. stupeň

Burleová Viktorie

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Můj vztah k hudbě a klavíru
Do Základní umělecké školy v Novém Strašci jsem se dostala díky mé mamince.

V té době jsem ještě chodila do MŠ ve Mšeci. Bylo mi 6 let a já neustále brnkala na keyboard mé starší sestry. Tak maminka usoudila, že by bylo dobré přihlásit mě do ZUŠ na klavír. Tomu všemu předcházelo poznání teorie a naučení se noty. S tímto jsme se celých 5 let vzájemně trápily s milou paní učitelkou Andráškovou.

Po roční docházce k paní učitelce jsem byla zařazena do třídy paní učitelky Ivany Teshomeové. Paní učitelku mám moc ráda, mnoho mě naučila a díky ní budu připravena na střední školu pedagogickou, kde je klavír podmínkou. Základní uměleckou školu navštěvuji již sedmým rokem. Jsem ráda, že mám možnost docházet do ZUŠ a zdokonalovat se.

Na závěr bych chtěla poděkovat této umělecké škole a především mé paní učitelce Ivaně Teshomeové za pevné nervy a trpělivost.

Hudební obor - I. stupeň

Doušová Klára

- Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Na flétnu hraji již devátým rokem. Přihlásili mě moji rodiče a zpětně jsem jim za to moc vděčná. Hudba, je pro mě útěk do jiné reality. Pokaždé když vezmu flétnu do ruky, moje mysl se začne soustředit jen na flétnu a noty. Ten zvuk, který ta podivuhodná dřevěná věcička vyluzuje je zvláštní, ale nádherný. Ze začátku to zní jako kdybyste tahali kočku za ocas, ale když se člověk kousne a nevzdá to hned po prvním řádku, tak to stojí za to.

Vždy, když jsem se ať už sama, nebo v nějakém větším počtu lidí, dostala na jeviště neexistovalo nic jiného než já a flétna. Když jsme dohráli, ozval se potlesk, já uviděla ten obrovský úsměv moji paní učitelky z hlediště a přepadl mě nepopsatelný pocit vítězství a blaha. Tahle zkušenost nejde jen tak popsat slovy, to si člověk prostě musí zažít.

Závěrem bych chtěla říci, že flétna a celkově hudba je velká součást mě. Moc bych chtěla poděkovat moji paní učitelce Dagmar Pavlíkové, jejíž úsměv byl pro mě vždy důležitější než jakékoliv ocenění. Další dík jí patří za to, že mi ukázala krásy hudby a to, že to se mnou nikdy nevzdala a vydržela to doteď, i když to v některých chvílích bylo velmi těžké. Také bych samozřejmě chtěla poděkovat mým rodičům, kteří mě do ZUŠky přihlásili a podporovali mě ve všem, co jsem si kdy vymyslela.

Hudební obor - I. stupeň

Hégrová Eliška

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

V ten den jsme zrovna byly na soutěži flétnových souborů, troufla bych si říct, že v úspěšném holčičím složení. Začátek se blížil, a tak jsme čekaly, až to všechno vypukne a my půjdeme na řadu. V mezičase jsme si chtěly dlouhou chvíli nějak zkrátit a k našemu štěstí byl ve třídě klavír. Začaly jsme přemlouvat naši kamarádku, aby nám něco zahrála. Ta usedla za klavír a místnost vyplnila líbezná hudba. A to byl ten bod zlomu. Klavír se rozezněl a jeho okouzující tóny mě zcela pohltily. V tu chvíli jsem se rozhodla, chci hrát na klavír. A zde moje dlouhá cesta začala.

Jak už to tak bývá, ne vždy to byla cesta růžovým sadem. Nebudu lhát, měla jsem období, jako asi každý, kdy mi něco nešlo nebo nebylo, a chtěla jsem s klavírem seknout. Všechny tyto počáteční překážky jsem však překonala, začala zuby a šla si přímo za svým cílem. A tak tady teď stojím, jako absolventka píšíci tuto práci, a přemýšlím, jak tu svou dlouhou cestu shrnout do několika odstavců.

Hudba pro mě znamená strašně moc. Za tu dobu se stala mou součástí. Bez ní bych si připadala neúplná. Hudba má obrovskou sílu, dokáže vás naprosto vtáhnout a přenést na vás veškeré emoce. Hodně zážitků a osob mám spojených právě s nějakou písničkou, takže když ji slyším, okamžitě se mi daný člověk nebo vzpomínka vybaví. Přijde mi to kouzelné jako nějaká magie. Ať už máte s určitou melodií spjaté dobré či špatné vzpomínky, těch pár not vám je dokáže živě vyvolat a vrátit vás do určitého okamžiku.

Pro mě, jakožto dívku studující zpěv, bylo vždy snovou představou svůj zpěv obohatit jiným nástrojem, což s flétnou nejde. Daná melodie tak nabyde dalšího rozměru a vám to dodá ještě větší míru prožitku z ní. A tohle byl jeden z důvodů, proč jsem chtěla klavír zařadit do svého repertoáru ovládaných nástrojů. Většinu svého volného času trávím v ZUŠce. Za ta léta si tu už připadám jako doma. Takže proč k tomu všemu nepřidat klavír a "nerozšířit si tak obzory"?

Jak jsem se již zmínila, ne vždy byla má cesta k této pozici přímá a hladká. Za tu dobu jsem vystřídala několik učitelů a učitelek. S některými mě to bavilo více, s některými naopak méně, ale tak už to bývá. Skrze každé období jsem se však dostala a ustála ho. Pamatuji si, jak jsem v prvním ročníku přišla za panem učitelem s tím, že bych chtěla hrát jednu skladbu, která se mi líbí. Moje bujně představy ale pan učitel ihned snažil zkrotit tím, že skladbu, kterou jsem si zvolila, má zrovna hrát jedna holčička na absolventském koncertě. Tím se mi snažil slušně naznačit, že jsem blázen a do začátku to rozhodně není nejideálnější skladba. Tenhle pokus se mu však nepovedl. Moje cílevědomost, dalo by se říct až paličatost a umíněnost uvnitř mě se rozhodla, že se skladbu prostě naučím. Dál už mi to pan učitel ani nevymlouval a řekl, že to můžeme zkusit. Trvalo mi sice docela dlouho skladbu nacvičit, ale hrdě můžu říct, že jsem to zvládla. Tím jsem si už jednou provždy dokázala, že když vážně chcete, dokážete téměř cokoliv.

Hudební obor - I. stupeň

Hliboká Barbora Petra

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Klavír jako takový mě fascinoval už od malička. U nás doma nám hrál můj děda a mamka, z vyprávění vím, že hrála i moje prababička a tety. Hrozně mě bavilo je poslouchat.

V druhé třídě jsem se s mamkou šla podívat na hodinu k paní učitelce Teshomeové, která nám řekla, že se jí uvolnilo místo a já jsem začala hrát a hraju až do teď.

Už od první hodiny jsem měla paní učitelku strašně ráda a těšila se na další její hodiny. Žádný jiný nástroj mě nikdy nenadchl tak moc jako klavír, a to že těch nástrojů bylo.

Upřímně si teď už neumím představit, že bych na klavír nehrála. I když se doma někdy u trénování vztekám a jsem našťvaná, že mi to nejde, tak mě to strašně baví a hřeje mě, když slyším ten zvuk.

Vím, že to byl se mnou někdy boj, když jsem hrála jeden úsek třeba 15x za sebou, ale paní učitelka měla vždycky pevné nervy, za což jí moc děkuju, protože nemít takovouhle paní učitelku, tak nejsem dneska tam, kde jsem.

Když mám někdy třeba špatnou náladu a přijdu na hodinu a první co paní učitelka řekne je "Ahoj Baruš, jak se máme? Nějaké novinky?" už mám náladu vždycky lepší!

Obrovské díky patří i mojí mamce a dědovi, kteří mě v tom podporovali ze všech nejvíc a přivedli mě ke klavíru.

Hudební obor - I. stupeň

Hliboký Kryštof Robert

- Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy

Na bicí jsem začal chodit již před 7 lety, a už tehdy mě to neskutečně bavilo. Proto se z bicích stal můj nejoblíbenější hudební nástroj.

To, co mě při hraní na bicí láká nejvíce je volnost. Volnost vyjádřit sám sebe, jak a co hraji. A to skvěle vystihuje to, co se těchto 7 let snažíme s panem učitelem dosáhnout.

Také mě fascinuje obecný vývoj hudby i nástrojů na kterou je hrána, a proto jsem si chtěl už od mala jeden z nástrojů osvojit. A také se mi to povedlo. U hudby je úžasné, jak je abstraktní, a tudíž se dá vidět v každé větě, v každém slově. Každého napadne něco jiného, a to je na tom tak krásné, to je to, čeho jsem já chtěl celou dobu docílit.

Hudební obor - I. stupeň

Kleidienst Kryštof

- Sólový zpěv
ze třídy Petry Musilové, DiS.

Začal bych asi tím, že chci moc poděkovat paní učitelce Musilové, že za dobu, co se spolu známe, mě mnoho naučila, a nejen písní. Dík patří i panu učiteli Klánovi, který mne učil ještě před paní učitelkou. Ale bohužel už na škole není.

Na samotný zpěv jsem začal chodit už v první třídě a stále mne to baví. Pamatuju si, když mi bylo tak asi 7 let: bál jsem se chodit na koncerty, a když jsem tam přišel, byl jsem ztuhlý. Ale nyní už se nebojím. A na každý koncert se těším. Když jsem přišel na první hodinu, nevěděl jsem co dělat nebo co říkat, byl jsem z toho překvapený a zároveň vyděšený. Poznal jsem poprvé svého pana učitele Daniela Klána. Do

třídy se mnou chodil i spolužák z mé třídy. S Jendou jsme toho hodně nazpívali, např: Vadí nevadí, Foukej větríku nebo Lečo. Jendu zpěv pak přestal bavit, odzpíval si poslední koncert a odešel. A tak jsem zůstal sám, ale zvykl jsem si na to.

Když mi bylo 10 let, tak odešel i pan učitel Klán. Byl jsem z toho hrozně smutný, ale pak přišla paní učitelka Petra Musilová. S ní jsem začal zpívat takové písničky, o kterých se mi jen zdálo, např: Tři tety, Tu tu a Umím prase zepředu.

Dnes mi je už 13 let a stále zpívám a neuvažuju o tom, že bych někdy skončil. Vždyť zpěv je část mne samého, a kdybych přestal, tak by to znamenalo, že bych zničil část sebe.

Doufám, že druhý stupeň bude stejně tak úžasný jako ten první.

DĚKUJI HLAVNĚ ZUŠ, ŽE TAM MĚLI PRO MNE MÍSTO A TĚŠÍM SE NA DALŠÍ
STUPEŇ

Ale hlavně doufám, že budu zpívat anglické písničky.

Hudební obor - I. stupeň

Lugarová Kateřina

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Doma máme klavír po naší prababičce a já už jako malá o něj začala jevit zájem vždy, když jsem poslouchala babičku, jak na něj hraje. Často jsme si při tom zpívaly lidové písničky. Doufala jsem, že jednou taky budu hrát a spojím se i s tátou, který hraje na kytaru a basu. Přání se mi začalo plnit, když mě rodiče v mých šesti letech přihlásili do Základní umělecké školy v Novém Strašecí.

Zde jsem začala navštěvovat hodiny klavíru a hudební nauky, ve které jsem se naučila noty.

Velký zážitek pro mě byl, když jsem se ZUŠ byla v továrně na výrobu klavírů. Pozorovali jsme tam celý proces výroby a byl to velice zajímavý pohled. Jednu součástku jsme dostali domů na památku.

K nám, do Nového Strašecí, přijel můj oblíbený klavírista Matyáš Novák a velmi mě ohromil svým talentem. Pořídila jsem si proto jeho CD, které je pro mě stále velkou inspirací a ráda si ho kdykoli pustím.

Ráda vystupuji, většinou v Modrém sále ZUŠ na konci školního roku. Je super si poslechnout ostatní, jak starší, tak i mladší. Je to vždy fajn zážitek. Také byly dobré koncerty s Orffovými nástroji a se sborovým zpěvem.

Když jsem byla s rodinou ve Francii u známého mého táty, udělal nám překrásný klavírní koncert. Moji sestřenici se to velmi zalíbilo a další rok se začala také učit hře na klavír. Jsem za to velmi ráda, protože od těch dob hrajeme spolu. Dokonce jsme se společně naučili hrát skladby čtyřručně. Pokaždé, když přijede, pořádáme rodinný koncert.

Hra na klavír pro mě znamená jak zábavu, tak i příležitost se naučit něco nového. Nejúžasnější pocit pro mě je, když se naučím zahrát novou skladbu. Pak si ji chci přehrát neustále dokola a dám do toho kousek sebe. Ráda poslouchám třeba na youtube hrát jiné klavíristy a někdy mě to inspiruje se skladbu také naučit.

Jsem ráda, že jsem začala chodit na hodiny klavíru. Dalo mi to nový svět plný zábavy, ale i jiných pocitů, které ve mně hudba vyvolává.

Děkuji paní učitelce, že mi otevřela dveře do tohoto světa a já do nich mohla vstoupit. Jsem ráda, že měla se mnou trpělivost a hodně mě toho naučila.

Také moc děkuji rodině a blízkým za podporu. Na závěr nesmím zapomenout na babičku, která mi velmi pomáhala, když se mnou cvičila v mých začátcích.

Vážím si toho.

Hudební obor - I. stupeň

Maříková Sára

- Hra na klavír
ze třídy Františka Kováče

Již od malička jsem chtěla hrát na nějaký hudební nástroj a rodiče mě v tom podporovali. Když jsem se ve svých šesti letech rozhodovala mezi flétnou a klavírem, v té době jsem si vybrala jednoznačně klavír. Když teď o tom zpětně přemýšlím, bylo to kvůli vánočním koledám. Jako malá jsem je totiž měla strašně ráda a bavilo mě je zpívat s rodinou, když máma doprovázela na klavír a vždy jsem si představovala, jak doprovázím já.

V začátcích pro mě bylo těžké jako pro leváka hrát pravou rukou výrazněji. Už dávno jsem si však zvykla. Přesto mě stále baví skladby, kde je melodie v levé ruce. Za dobu, co hraji jsem vystřídala asi 6 učitelů (nepamatuji si to přesně). Bylo složité je skoro každý rok nebo dva měnit, protože každý měl na mě jiné nároky. Nakonec jsem skončila u pana učitele Kováče, který je mimochodem úžasný učitel, který hodně naučí. Nyní ho mám třetím rokem a hraní mě hodně baví. V šesté třídě jsem se zúčastnila klavírové soutěže, kde jsem se v okresním kole umístila první (jako jediná v mé kategorii) bez postupu. Od té doby jsem hrála spoustu dalších skladeb. Z nichž se mi snad všechny líbily. Výuka v minulém roce byla obtížná kvůli pandemii covidu 19, kvůli které jsme se museli učit online, což mělo spoustu nevýhod.

I když mívám období, kdy mě hraní tolik nebaví (jako snad všichni ostatní), hraní mám ráda (hlavně přednesových skladeb, etud trochu méně) a pro mě a klavír není tento rok rozhodně rokem posledním.

Hudební obor - I. stupeň

Mikeš Jiří

- Hra na klavír
ze třídy Mgr. Zuzany Erziakové

Hudba je pro mě důležitá část života. Když jsem chtěl jít do ZUŠ, tak jsem nevěděl, na jaký hudební nástroj budu hrát. Nakonec jsem si vybral klavír, protože mi přišel nejjednodušší. Začínal jsem u paní učitelky Zuzany Stránské. Protože paní učitelka šla na mateřskou dovolenou, tak se mi začali učitelé měnit a každý mě to učil jinak. Vlastně mám pocit, jako bych začínal s každým učitelem od začátku.

Každý učitel měl jiný styl, bavil ho jiný druh hudby, kterou mi vybíral. Nakonec se mi „vrátila“ paní učitelka Zuzana Stránská (dnes Erziaková), a tak jsme navázali na naše dávné začátky.

Vím, že ze mě nebude žádný pianista, ale baví mě to. Jsem rád, že umím zahrát skladbu, kterou například zaslechnu a líbí se mi. Kdykoliv jsem doma, tak si pouštím jakoukoliv hudbu a jsem rád, že ve skladbách orientačně odhadnu, co bude následovat, a snadno si je zapamatuji.

Klavír mi vlastně zaplňuje čas, když mám volnou chvíli. Doufám, že mě klavír a celkově hudba bude provázet po celý můj život. Jsem moc rád, že jsem se na klavír naučil.

Hudební obor - I. stupeň

Mikešová Helena

- Hra na klavír
ze třídy Mgr. Zuzany Erziakové

Já a hudba

Už od narození mě hudba provází životem. Dalo by se říct, že je to jeho základ. Pocházím z poněkud hudební rodiny. Už můj praděda hrál na housle v kladenské filharmonii, babička dlouhou dobu vedla pěvecký sbor a učila v ZUŠ i na základní škole hudební výchovu, klavír a zpěv, teta vystudovala hudebně-dramatickou konzervatoř a mí rodiče jsou členy pěveckého sboru. Takže je zřejmé, že se u nás hudbě v jakémkoliv podobě nedalo uniknout.

Ještě než jsem začala chodit do školy, už jsem zpívala ve sboru a začínala hrát své první tóny na klavír. Postupně s vyšším věkem začal narůstat i můj zájem o další hudební nástroje, a tak jsem jako hrdý prvňáček přidala hru na housličky. Po pár letech jsem se s velkým zájmem a nadšením vrhla do hry na saxofon a později ještě do hry na klarinet. Škoda, že nemám alespoň deset rukou navíc, protože poté bych si už mohla založit kapelu... Naštěstí jsem členka folklorního souboru Lístek a školní kapely Rocks!, takže mi zatím dvě ruce stačí.

Na klavíru se mi líbí jeho rozmanitost: může být jak sólovým, tak doprovodným nástrojem, můžeme na něj hrát každý styl hudby, vlastně snad v každém hudebním žánru se klavír uplatní.

Vždy mi stačí jen položit ruce na bílé či černé klávesy a začnou se ozývat krásné tóny, nízké se spojují s vysokými a tvoří líbezná melodie. Když hraji na klavír, jako bych se ocitla v úplně jiném světě, daleko ode všech problémů, starostí a strastí.

Hudba je pro mě jak odreagováním, tak i vyjádřením radosti, smutku, lásky či nenávisti. Podle mého názoru si hudbu pojíme s našimi zážitky a činnostmi. Je to naše pomocnice, oblíbená společnice a také naše učitelka. Hudba je všude kolem nás. Setkáváme se s ní v každém filmu, obchodě, reklamě, a i v lese, kde nám zpívají ptáci za doprovodu ševelení listů stromů. Myslím, že hudba je dnes prostě a jednoduše nedílnou součástí života každého člověka.

Hudební obor - I. stupeň

Seilerová Viktorie

- Hra na klasičtí kytaru
ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.

Bylo mi šest let a se školkou jsme se šli podívat do ZUŠ. Procházeli jsme skoro všechny třídy a nejvíce mě zaujala kytara. Vždy se mi líbilo, jak v pohádkách hráli na kytaru a zpívali u toho. Když jsme se s rodiči na den otevřených dveří šli podívat do ZUŠ vybrat nějaký nástroj, který by se mi mohl líbit, tak už bylo skoro rozhodnuto. Chtěla jsem hrát na kytaru. I když mě máma přesvědčovala, jestli nechci náhodou hrát na flétnu (protože ona na ni hrála) prosadila jsem si kytaru.

Až poté jsem zjistila, že tento nástroj máme doma na půdě. Kytaru, kterou jsme tam našli jsme nechali opravit a teď na ní hraju. Za dobu, co jsem chodila do ZUŠ se mi na kytaru vystřídali tři učitelé. Sice to ze začátku bylo vždy náročné, ale jsem za to ráda, protože vždy jsem ten svět hudby mohla vidět z jiných úhlů. Ve vyšším ročníku kytary jsem začala chodit na kytarový soubor. Zjistila jsem, že je to úplně něco jiného a mnohem těžšího, aby se všechny kytary sladily. Díky souboru jsem si našla i další kamarády. Před zkouškami z kytary jsem byla vždy strašně nervózní. Ale pokaždé jsem po nich věděla, v čem se musím ještě zlepšit.

Myslím, že i když už nebudu chodit do ZUŠ, na kytaru si vždy nějaký čas najdu. Jsem moc ráda, že jsem na kytaru začala chodit.

Hudební obor - I. stupeň

Štýbr Vítek

- Hra na trubku
ze třídy Miroslava Thumy

Trubka byl pro mě můj první nástroj, který jsem si sám vybral ve druhé třídě. Chtěl jsem chodit na nějaký hudební nástroj, který je v jazzu, protože jsem jazz, i když jsem nevěděl, že se to jazz jmenuje, zbožňoval. Co by někoho mohlo odradit, je fakt, že musíte s jakýmkoli nástrojem chodit čtyři nebo pět let na hudební nauku. Hudební nauka mě moc nebavila, protože jsme se většinu času, kdo by to byl čekal, učili. Také mě nebavila, protože jsem si tam připadal víc jako v druhé sekundární škole. Ačkoli mě prudila, odnesl jsem si odtamtud hodně znalostí o notách. Ne všechno úplně používám (valnou většinu ano), takže to nepromrhejte. Později začínáte chodit na kapelu, kde hrajete s více nástroji najednou a hrajete písničky. Můžete třeba hrát na různých akcích ve městě a tím si to vyzkoušet v praxi.

Ze hry na trubku jsem si zdokonalil hudební sluch, což poslední dobou hodně oceňuji, třeba když si něco pouštím (jako hudbu), tak se do ní víc zaposlouchám a užívám si jí více než bez této ladné schopnosti. Taký mám lepší koordinaci s prsty a lépe se mi dýchá. Poznal jsem hodně pro mě nových nástrojů a lidí, co se zajímají o hudbu. Také jsem objevil svou neznámou slabinu, o které jsem se dozvěděl poprvé, když mě měl doprovázet klavír. Můj smysl pro humor devítiletého mě donutil vyprsknout smíchy, když klavír zahrál první tóny z písně, protože v mé mysli to znělo jako prdy, takže to nebylo moc fajn. Jedna z mých špatných zkušeností vyplývá z jednoho koncertu, kdy jsem byl tak ve stresu, že jsem se klepal, jak kdybych měl padnout každou chvílí na zem a nedokázal jsem se vydat jediný tón, takže jsem s pláčem zalezl do zákulisí a ten den jsem měl celou dobu trému, ale naučil jsem se s tím hbitě bojovat. fin

Hudební obor - I. stupeň

Toužimský Jiří

- Hra na elektrickou kytaru
ze třídy Bc. Ondřeje Kinkala

Jmenuji se Jiří Toužimský, do ZUŠ Nové Strašecí chodím na elektrickou kytaru a v posledních dvou letech hraji i v kapele, která nese jméno B&D. Moji rodiče mě k hudbě táhli už od malička, a proto mě poslali ještě ve školce na tancování a v první třídě rovnou na hru na flétnu. V mých 8 letech jsem začal chodit na hru na klavír, ve 2. třídě jsem přestal hrát na flétnu a začala nová kapitola u dalšího dechového nástroje, tím byla baskřídlovka. K té se pojí vtipná historka. Když jsem poprvé zkusil baskřídlovku doma, bylo to o víkendu, táta zrovna ležel po obědě na gauči. Zkusil jsem zahrát spodní tón nástroje a táta vyskočil šokován z gauče se slovy „do Pecínova přijel parník“. Zatím co jsem přestal hrát na klavír už asi v 4. třídě, tak u hry na baskřídlovku jsem vydržel do svých 12 let. Poté co mě baskřídlovka omrzela a řekl jsem si, že s hudbou skončím, tak mě rodiče pošťouchli, abych zkusil něco jiného a tím jsem se dostal ke hře na kytaru.

První roky jsme se učili jen cvičení na prsty, abych si zvykal, ale to mě moc nebavilo. Čtvrtým rokem jsme se začali postupně věnovat i něčemu jinému a bylo to mnohem příjemnější. Pátým rokem začala vznikat naše kapela. Ze začátku jsme dlouho pracovali na prvních skladbách - coverech, které bychom mohli zařadit do našeho repertoáru. Nakonec jsme spokojeni se skladbami, které hrajeme, přidali další a začali jsme pracovat na vlastní tvorbě. Díky kapele jsem získal spoustu nových zkušeností a pomohlo mi to v mnoha směrech. Myslím si, že každý by se jednou měl dostat do takové jedné kapely, aby získal zkušenosti, nové přátele a kdo ví? Možná se i posunout dále.

Za tu dobu, co chodím do ZUŠ jsem zažil spoustu hudebních zážitků, za které především můžu vděčit našemu dobrému učiteli, dobrému leaderovi naší kapely a mimo školu dobrému příteli Ondřeji Kinkalovi. Díky němu jsme mohli prožít spoustu super koncertů, které nám zařizoval a stále se snaží nás posunout dál.

Hudební obor - II. stupeň

Valchář Viktor

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Hře na klavír se věnuji od roku 2014. Moc dobře si pamatuji, když se mě moje maminka zeptala, jestli bych nechtěl začít hrát na nějaký nástroj a vím, že jsem jí hodně rychle odpověděl. Řekl jsem, že chci hrát na klavír jako můj bratr a hned v září mě mamka přihlásila a už to bylo.

Celých těch 7 let jsem zažíval chvíle, kdy mě to bavilo jak nikdy, ale zase byly chvíle, kdy bych se na to nejraději vykašlal. Stále jsem ale měl vzor ve svém bratrovi, který hrál krásné skladby a já si říkal, že bych velmi rád jednou zahrál totéž, a byla to pro mě veliká motivace. To se mi nakonec splnilo.

Hudba nebo tvoření hudby pro mě není jen kroužek. Pro mě je to zábava, relax a hlavně příjemně strávený čas děláním něčeho, co mě doopravdy baví a zároveň při čem se celkově rozvíjím a učím se stále něco nového. Za celou dobu co hraji na klavír, mě nejvíce bavilo hraní etud. Mou nejoblíbenější skladbou je Vltava od Bedřicha Smetany, vždy když ji hraji, vzpomenu si na chvíli, kdy moje mamka vybíhala na 42 km dlouhý běh v Praze, kde na začátku hrála přesně tato skladba.

Také jsem byl na několika koncertech Matyáše Nováka, při kterých jsem vždy slyšel krásné skladby, které mě naplňovali energií a touhou posouvat se ve hře na klavír dál.

Pamatuji se, že když jsem měl nějaký koncert já, byl jsem vždy hrozně nervózní. Báł jsem se, abych neudělal nějakou chybu, ale naštěstí to většinou dobře dopadlo. A proto mě také mrzí, že v dnešní době není moc příležitostí, kde ukázat, jak jsem se zlepšil.

Tímto bych chtěl poděkovat všem učitelům, kteří se mnou strávili ten čas a snažili se mě něco naučit.

Hudební obor - I. stupeň

Veličková Iveta

- Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Když jsme byli s mým bratrem malí, zeptala se nás babička, na jaký hudební nástroj bychom chtěli hrát. Ze mně hned vypadl klavír, už ani nevím proč. A asi už se to ani nedozvím, ale od té doby se stal klavír součástí mého života a jsem za to svému malému já vděčná. Ze začátku jsem tu krásu nevnímala tak moc. Prostě jsem si nějak hrála. Postupem času jsem si však nejenom ke klavíru ale celkově k hudbě vybudovala silné pouto a už si neumím představit život bez hudby. I když to tak tedy na některých hodinách nevypadá a doma se někdy při tréninku vztekám. Ale jako zázrakem z toho vždycky vyleze něco krásného.

Mám dvě silné vzpomínky, se kterými bych se s vámi chtěla podělit, protože se mi dost zaryly pod kůži, když se řekne klavír nebo hudba. Jednou z nich je výlet se ZUŠ do Rudolfiny na koncert orchestru. Nebyl to normální poslechový koncert, ale pro diváky byly připravené různé aktivity. Jedna z nich byla vedení toho orchestru. Pamatuji si, že se ptali, kdo si to chce jít vyzkoušet. Nikdo se nehlásil, protože se všichni styděli, včetně mě. A v tom mi moje kamarádka Bára zvedla ruku. A jsem jí za to hrozně vděčná. Orchester začal hrát a já ho řídila, ukazovala jsem jim kdy mají hrát jak nahlas a jaká část orchestru. Ten pocit při tom je nenahraditelný. Byl to pro mě i přes ten strach neskutečně silný zážitek. A jsem za něj hodně vděčná. Ta druhá vzpomínka je z koncertu kde jsem hrála skladbu Nemocná panenka od Petra Iljiče Čajkovského. Po koncertě za mnou přišel děda Bára Hliboké, se slzami v očích mi řekl, že jsem ho tím svým vystoupením rozbřečela. V tu dobu jsem to tak neřešila, ale zpětně je to pro mě zase něco hrozně silného. No prostě ty emoce k té hudbě neodmyslitelně patří a možná proto ji tak miluji.

Dále bych tady chtěla zmínit nejlepší učitelku na klavír Ivanu Teshomeovou. Až si tohle bude číst, tak si bude podle mě fukat na čelo, ale pro mě jste prostě nejlepší. Sice vás nemám s kým porovnávat, ale komu to vadí? Mně ne.

A to je ode mně asi vše o mém životě s klavírem.

Hudební obor - I. stupeň

Wachtl Václav

- Hra na klavír
ze třídy Františka Kováče

Už od dětství mě bavilo dívat se na různé koncerty, kde někdo hrál na klavír a líbily se mi skladby, které na klavír jdou hrát. Doma jsme měli elektrický klavír od dědy. Když jsem šel do 1. třídy, tak mě rodiče přihlásili do ZUŠ na klavír.

Můj první paní učitelku jsem měl rád, byla s ní zábava a dávala mi vždy skvělé skladby. Byla škoda, že jsem jí měl jen na jeden rok. Můj druhý učitel mi dával spíš takové smutné skladby a měl jsem ho tři čtvrtě roku. Mého třetího učitele si ani moc nepamatuji, protože jsem ho měl krátkou dobu. Můj čtvrtý učitel pan Šugárek byl snad můj nejlepší učitel, kterého jsem kdy měl. Naučil mě skvělé skladby, které si i do teď pamatuji, jedna z nich byla Zdivočelá země od Jakuba Smolíka. Měl jsem díky němu hodně koncertů v Modrém sále. Bohužel jsem ho měl jen dva roky.

Můj pátý a poslední učitel je pan učitel Kováč, který mě naučil i učit krásné skladby. Někdy to se mnou moc nejde, ale vždycky najde cestu, jak mě to naučit. Za pana učitele jsem velmi rád.

Hudební obor - III. stupeň

Bechyně Jakub

- Hra na elektrickou kytaru
ze třídy Bc. Ondřeje Kinkala

Jmenuji se Jakub Bechyně a hře na elektrickou kytaru v novostrašecké ZUŠ se věnuji od svých patnácti let. K hudbě jako takové jsem od malička přistupoval spíše jako obyčejný konzument. Poslouchal jsem to samé, co rodiče nebo věci, které hráli v rádiu. Tento přístup se zlomil v 6. třídě základní školy, protože jsem přestoupil na víceleté gymnázium a potkal nové spolužáky. Tím se mi hodně rozšířily mé hudební obzory a já jsem začal sám aktivně vyhledávat hudbu, která se mi líbila a byla mi blízká. Už v té době se mi hodně líbil zvuk elektrických kytar, takže jsem začal na lehčí rockové muzice, ale po nějaké době už mi to přišlo málo a chtěl jsem neustále přitvrzovat a hledat nové zvuky a souhry nástrojů. Takže jsem začal poslouchat metal a jeho subžánry a o to víc mě fascinovala právě hra na elektrickou kytaru. Zájem byl tak veliký, že si toho samozřejmě všimli moji rodiče. Nejprve jsem dostal jako dárek ke svátku lístky na Iron Maiden a k 15. narozeninám jsem dostal jako překvapení elektrickou kytaru i s kombem, o čemž jsem vůbec nevěděl. Za tyto dárky jsem rodičům do teď neuvěřitelně vděčný, protože zažít takový koncert naživo a vidět profesionalitu a ladnost s jakou si hudebníci pohrávali s nástroji bylo neuvěřitelné. O to víc jsem pak byl nadšený z vlastní kytary, díky které jsem dostal možnost si vyzkoušet na vlastní kůži hraní na takový nástroj.

Začátky hraní nebyly vůbec jednoduché, spoustu věcí jsem nechápal a spousta věcí mi vůbec nešla. Chtělo to hodně přemlouvání a tréninku, abych se dostal alespoň do základů. Ale poté jsme začali zkoušet podle nové učebnice, která rozvíjela zejména ostřejší metalové techniky, a to mě neuvěřitelně bavilo. Co se ale stalo opravdu tím hlavním motorem, který mě neustále drží u elektrické kytary a nutí mě se rozvíjet je naše školní kapela B&D. Dokud hrajete jen pro sebe, tak máte odpovědnost pouze za sebe a nikdo jiný na Vás nespolehá, ale jakmile jste v kapele tak děláte všechno pro to, abyste mohli fungovat jako celek. Když to budu flákat já a nebudu se učit nové věci, nemůžu to samé očekávat od ostatních a naopak. Hlavně když se jedná o skvělou partu složenou z kamarádů a kamarádek pod vedením učitele, dobrého kamaráda a mého kytarového vzoru Ondřeje Kinkala. Hodně mě v životě motivoval a je jedním z nejdůležitějších lidí, díky kterým jsem hru na kytaru nevdal a snažím se pokračovat dál.

Literárně – dramatický obor - I. stupeň

Štýbr Vítek

- Dramatická hra a improvizace
ze třídy Mgr.et BcA. Martiny Černé
a MgA. Ivety Grmelové

To, že jsem začal chodit zrovna na dramaťák, byla náhoda. Poprvé, když jsem vstoupil do dramaťáku, bylo mi něco kolem sedmi let a chodil jsem do první třídy. Rodiče mi řekli, že musím chodit na nějaký kroužek. Tápáním mi rodiče nabídli dramatický obor a jelikož jsem neměl ponětí, co to slovo znamená, tak jsem si myslel, že to bude nějaký počítačový kroužek. Jako malý jsem chtěl dělat IT = s počítači, takže jsem rád souhlasil a vydal jsem se s mámou do ZUŠky na den otevřených dveří, abych ten dramatický kroužek viděl.

Hned jak jsme do dramaťáku dorazili, byl jsem zmaten z absence počítačů a her, na které jsem se těšil. Ale dramaťák mě chytil úplně jiným způsobem a začalo mě to dokonce bavit.

A co mi dramaťák přinesl do života? Určitě filosofii, ale hlavně takovou jistotu, jak mám mluvit a taky sebekontrolu. Ukázal mi, jak překonat trému a poznal jsem kouzlo divadelních her v zákulisí (jako ty věci, co se dějí mezi scénami). Také už vím, že mám trochu vůdčího ducha a dokážu být kreativní a improvizálně nadaný.

Dramatický obor mě zkrátka naučil všimnout si víc věcí, které nádherně zpestřují a vylepšují zážitky.

Literárně – dramatický obor - I. stupeň

Tlustá Beáta

- Dramatická hra a improvizace
ze třídy Mgr.et BcA. Martiny Černé
a MgA. Ivety Grmelové

Dramaťák pro mě znamená hodně. Rodiče mě sem přihlásili, protože mě od mala bavilo hrát divadlo, učit se básničky atd. Jako malá jsem se dokázala naučit i dětské knížky nazpaměť a hodně rychle jsem se naučila třeba básničky ve školce.

Pamatuju si, jak jsem na talentových zkouškách do ZUŠky měla hroznou trému a styděla jsem se. Nakonec jsem to ale nějak zvládla.

Dramaťák mi hodně pomohl s přednášením nebo mluvením před cizími lidmi. Taky jsem si začala procvičovat svoji fotografickou paměť. Dramaťák mi pomáhá i se zvládnutím stresu nebo někdy i s prací pod tlakem, se kterými mám obrovský problém. I když i po tolika letech mám před každým vystoupením hodně velkou trému, ale to k tomu prostě patří.

Dramaťák mě prostě naplňuje. Díky němu jsem konečně našla to, co mě nejvíc baví. Divadlu a hraní jsem se začala věnovat i mimo ZUŠ. Začala jsem se přihlašovat na herecké castingy a mnohem víc se věnovat umění.

Celkově mi dramaťák pomáhá i v životě. Třeba se rychleji učit. A taky jsem objevila své vysněné povolání, a to herectví.

Jsem moc ráda, že mě na dramaťák rodiče přihlásili. Mám tu ráda tu atmosféru, lidi a prostě celkově všechno. Taky mám z dramaťáku krásné vzpomínky. Třeba svoje úplně první vystoupení. To byla sranda.

Každopádně chci v dramaťáku určitě pokračovat a doufám, že se mi ten sen o herectví jednou splní.

Literárně – dramatický obor - II. stupeň

Vachková Zuzana

- Dramatická hra a improvizace
ze třídy Mgr. et BcA. Martiny Černé a
MgA. Ivety Grmelové

Lidé a zážitky v dramaťáku

Do dramaťáku chodím už třináct let. Začínala jsem ve svých pěti letech. Přišla jsem tehdy ze školky, měla jsem doma oběd s maminkou, která mě pak odvedla po rušné ulici do učebny dramaťáku. V tu chvíli jsem se ocitla v jiném světě. V učebně bylo ticho a všichni seděli v kroužku. Dneska jsem na střední škole a třebaže je pro mě pořád jiný než zbytek mého světa, je dramaťák neodmyslitelnou součástí mého života.

Za dobu, co jsem chodila na dramaťák, jsem potkala mnoho lidí. Drtivá většina vztahů s mými spoluhráči mi vydržela i mimo pódium, třebaže se s nimi už nevidám tak často. Třeba se svojí kamarádkou Marky, se kterou se znám už někdy od svého začátku hraní divadla, se někdy vídám ještě dnes a pořád se bavíme. Nebo jeden kluk, co ho dramaťák přestal bavit, mi pořád říká "kuřátko", podle role z jednoho divadla, které jsme spolu hráli. Hlavně jsem ale potkala lidi, kteří mi pomohli nejvíc při těžkých chvílích se spolužáky v základní škole.

Mám s kamarády z dramaťáku spojených taky hodně zážitků. Třeba moje první vystoupení, kdy jsme měli hrát pantomimu, ale já jsem byla ukecané pětileté dítě. Doteď jsem ráda, že mi to odpustili. Nebo když jsem hrála ve vystoupení a někomu vypadl text (někdy mně, někdy někomu jinému), vždycky jsme si pomohli, pokud to šlo. Nebo moje první absolventské vystoupení: Tři malé rakvičkárny. To byl asi největší úspěch za dobu mého setkání s dramaťákem, protože jsme se dostali až do celostátního kola soutěže dětských divadel. Chvilí jsem přemýšlela jestli po svém prvním absolutoriu, nebo rok potom, neodejít (ostatní dva absolventi totiž po absolutoriu z dramaťáku odešli), ale teď jsem ráda, že jsem zůstala. Potkala jsem nové lidi z jiné skupinky a skamarádila jsem se i s nimi

Kamarádství nám zůstalo doteď i mimo dramaťák a já jsem za to ráda. Je hezké jít po ulici a zapovídat se o životě s někým, s kým jsem hrála na pódium.

Na dramaťáku mě nejvíc baví zkoušení divadla. Zkoušky jsou moje oblíbená část - tam se pozná, kdo jaký je. Podle mě mnohem rychleji než jinak, protože můžu pozorovat reakce ostatních, když něco dlouho nejde, nebo si všimnout, jaké role nebo divadla rádi hrají. Třeba člověk, se kterým jsem teď ve skupině, měl nápad, jak zahrát jednu skupinovou roli a jak to vyřešit, když zrovna nejsme všichni.

Myslím, že kdybych na dramaťák nešla, nebo odešla, když jsem o tom přemýšlela, tak bych přišla o spoustu zážitků, ale hlavně bych byla téměř marná ve veřejném projevu, při vyslovování svého názoru anebo v chápání ostatních. Povíдали jsme si totiž o mnoha věcech, které mohly někoho poznamenat. Když jsem se potkala s podobnou situací v životě, tak jsem reagovala jinak a možná i lépe, než kdyby mě dramaťák v životě minul.

Taneční obor - I. stupeň

Doušová Klára

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Tanec... Každý si pod tímto slovem představí úplně něco jiného. Pro někoho je to tancování doma po pokoji, ale pro jiného to jsou hodiny a hodiny dřiny na tanečním parketu. Pro mě je tanec velmi důležitý a je to něco, co hraje v mém životě obrovskou roli. Zjistila jsem, že tancem, můžu vyjádřit všechny své pocity, aniž bych musela používat slova.

Tancuji již od svých tří let. Když jsem šla na svoji první hodinu tancování, vůbec jsem netušila, jak moc si tanec zamiluji. Když jsem byla malá, brala jsem tancování jako zábavu a postupem času jsem zjistila, že tancování je i o pravidlech a velké dřině. Moje první taneční kroky byly v rámci lidových tanců. Postupem času jsem začala chodit na balet, současné tance, soubor Flóru a tento rok ještě na historické tance. Také jsem v rámci ZUŠ byla na mnoha vystoupeních, ať už jako host nebo jako účinkující.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat paním učitelkám Bc. Vendule Tyčové, DiS., Lence Stránské a Mgr. Janě Molíkové. Každá paní učitelka na tancování sehrála v mém životě velkou roli. Paní učitelka Lenka Stránská byla první, která mi ukázala krásy tance a jeho lehkost. Na hodinách paní učitelky Molíkové jsem se dozvěděla, co je to improvizace a že tvoří důležitou součást pro současný tanec. A nakonec paní učitelka Vendula Tyčová, která mi ukázala, že tanec není jen souhra prvků, ale jde i o výraz a chování na jevišti. Především bych chtěla poděkovat mé rodině, která mě podporovala a sledovala každé mé vystoupení. V neposlední řadě bych také chtěla poděkovat všem, se kterými v tanečním sále trávím většinu volného času.

Taneční obor - I. stupeň

Lípová Antonie

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Tanci se věnuji už od svých 4 let, což vypovídá, že tanec mě baví. Občas byly chvíle, které byly těžké, ale zvládla jsem je. Když jsem začala chodit na tancování, měli jsme paní učitelku Stránskou, se kterou máme lidový tanec. S paní učitelkou Stránskou jsme také měli spoustu vystoupení se Čtyřlístkem. Později jsme měli paní učitelku Molíkovou, se kterou máme klasický tanec, a také ještě paní učitelkou Tyčovou, se kterou máme moderní tanec. S paní učitelkou Tyčovou jsme měli jednu taneční soutěž se jménem Boxerky.

Na tancování chodím ráda, mám tam kamarádky, které vždy zlepší náladu. Nejhorší a taky ten nejlepší pocit je, když zkusíte choreografii a musíte jí zkusit už po stý a pořád vám to nejde, ale najednou vám to jde, je to ten nejlepší pocit. Na tancování nejen tancujeme, ale také zpíváme, zejména na lidových tancích. Na tancování chodím, protože se můžu odreagovat od školy a zapomenout na ty všechny špatné myšlenky.

Chtěla bych moc poděkovat paním učitelkám, které nás provázely tancováním až do teď. Moc si toho vážím a děkuji paní učitelce Lence Stránské, Janě Molíkové a Vendule Tyčové. A také svým rodičům, kteří mě přihlásili na tancování a podporují mě v tom.

Taneční obor - I. stupeň

Lugarová Kateřina

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Já a tanec

Už když mi byly 2 roky jsem doma začala "tančit" vždy, když mamka pustila rádio. Jelikož rodiče viděli, jak mě to baví, brzy mě přihlásili do Základní umělecké školy v Novém Strašecí.

Paní učitelka Stránská některé z nás začala učit lidové tance už jako malé drobečky. Byl to náš první tanec, který byl pro nás zábavnou hrou, a díky tomu jsme si k němu vybudovali silné pouto. Když jsme nastoupili na základní školu, přibýly nám nové předměty a s tím i nové paní učitelky. Paní učitelka Tyčová, která nás učila současný tanec, a paní učitelka Molíková klasický, ve kterém jsem našla obzvlášť velkou zálibu.

Vždy mě bavilo vystupovat, například před Vánoci na Stříbrné sobotě Na Růžku v Pecínově, v kulturním centru Nové Strašecí, nebo třeba na folklorním festivalu Tuchlovická pouť, kde byla vždy velká zábava.

Díky tanci jsem také poznala mnoho báječných, pro mě důležitých lidí a přátel pro každou legraci. S nimi jsem nejen zde zažila dobrodružství, zábavu a dobré časy k nezaplacení.

Tanec pro mě znamená takový útek z reality, kdy vždy můžu všechny své emoce a pocity vyjádřit v pohybu a výrazu. Ráda cokoli v tanci hraju. Baví mě veselá hudba, protože se raduji z maličkostí a dobře se mi na toto téma pracuje. Stejně jako u mých začátků si ráda zatančím u rádia třeba i s mamkou. Často ráda improvizuji, protože můj tanec je můj svět.

Chtěla bych poděkovat především rodině s blízkými za podporu a báječným paním učitelkám za trpělivost s námi a za to, co nás naučily.

Taneční obor - I. stupeň

Nedomová Nela

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Nejdříve jsem chodila do ZUŠ jen na flétnu a tam nám nabídli, že můžu chodit i na tancování, a tak jsem to zkusila a jsem za to ráda. Flétna mě nakonec přestala bavit, ale tancování mi zůstalo.

Nejprve jsme měli pouze lidový tanec s paní učitelkou Stránskou, postupně se přidal i klasický tanec s paní učitelkou Molíkovou a moderní tanec s paní učitelkou Tyčovou.

Našla jsem si spoustu kamarádek. Na hodinách je zábava a nikdy se tam nenuďme. I když se mi někdy nechtělo, tak jsem pak byla ráda, že jsem šla.

Když jsme vystupovali, tak mě to vždy bavilo. I když jsem byla nejdříve nervózní a měla hroznou trému. Vystupovali jsme např. v Pecínově Na růžku, v Tuchlovicích nebo také na Strašeckém dvorku. Jinak jsme vždy vystupovali na konci školního roku. O vánocích jsem vždy ráda chodila na koledování. Pak přišel covid 19 a mohli jsme se vidět pouze přes online výuku, nebylo to sice nic moc, ale nějak jsme to zvládli. A naštěstí se už můžeme vidět na živo, a doufám, že to tak zůstane.

Chtěla bych poděkovat mým učitelkám Janě Molíkové, Lence Stránské a Vendule Tyčové, že to s námi vydržely, i když to s námi nebylo vždy lehké. Tancování mě baví a rozhodně hodlám pokračovat i v příštích letech.

Taneční obor - I. stupeň

Parkmanová Ema

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Baví mě to..
Se všemi jsem kamarádka, skvělá parta..
...děkuji paním učitelkám a rodičům...

Do tanečního oboru chodím už devět let. Moje maminka mě přihlásila na tancování, když mi bylo pět let a já jsem za to ráda. Naučila jsem za ty roky spoustu věcí. Vždycky jsem se do ZUŠ těšila. Měla jsem tam hodně kamarádů, byla to zábava a hodně mě bavilo tancovat. Ze začátku jsem se trochu styděla, ale teď už je to pryč. Občas se mi na tancování nechtělo, ale vždycky jsem tam šla. I když se mi někdy nějaká hodina překrývala s nějakým jiným kroužkem, tak se mi to naštěstí povedlo vždy vyřešit.

Nejdříve jsem měla jenom lidový tanec paní učitelku Stránskou. Překvapilo mě, kolik existuje různých kroků. Je super, že se tančí ve více lidech, protože mě to baví víc, než kdybych tančila sama. Později nám přibyl moderní tanec a klasický tanec (balet). Na moderní tanec máme paní učitelku Tyčovou. Moderní tanec mě také baví, ale občas mi trvá delší dobu, než choreografii pochopím a jsem schopná ji provést. Balet nás učí paní učitelka Molíková. Pro mě je balet těžký, protože si nedokážu zapamatovat všechny pozice a taky nejsem moc ohebná. Baletka ze mně asi nebude.

Po celou dobu mě studiem provázela i různá vystoupení. Protože jsme dobrá parta a vystupování nás baví, je to vždycky hezký zážitek. Před každým vystoupením hrajeme hry a moc si to užijeme. Vystoupení je pro mě důkazem, že jsem se něco naučila, baví mě to, i když mám trému a bojím se, že něco zkazím. Ostatní mě vždy povzbudí a já to zvládnu. Na konci mám radost, že jsme to odtančili a že se nám to povedlo. A cítím i úlevu, že to mám za sebou.

Bohužel pandemie covidu 19 to všechno ztížila. Nemohli jsme chodit tancovat do sálu, ale museli jsme být doma. Měli jsme online hodiny a paní učitelky nám dávaly různé úkoly na doma. Nelíbilo se mi, že jsme se nepotkávali a každá z nás tančila ve svém pokoji. Naštěstí už můžeme chodit skoro normálně na hodiny a já doufám, že to tak už zůstane. Chtěla bych poděkovat všem paním učitelkám, že to se mnou takhle dlouho vydržely.

Taneční obor - I. stupeň

Vaňková Nela

- Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Od malička ráda tancuji, už jako malá holčička jsem si pustila nějakou hudbu a v obýváku jsem si tancovala. Tancuji od 6 let jako předškoláčka u paní učitelky Lenky Stránské. Dříve jsem se věnovala jenom lidovému tanci a teď postupně přibyl moderní a klasický tanec. V lidovém tanci se mi líbily od malička folklórní kroje, a proto se mi moc líbí lidový tanec. K modernímu a klasickému tanci jsem si hledala dost dlouhou cestu, ale teď je mám taky moc ráda.

Se ZUŠkou vystupujeme na Tuchlovické pouti, v NKC a na Dvorku ZUŠky. Miluju také Vánoční vystoupení, která mě vždy nadchnou. Mám tu skvělé kamarádky, se kterými nechodím do školy a vždy se na ně moc těším.

Děkuju moc svým učitelkám Janě Molíkové, Lence Stránské a Vendule Tyčové, a také svým rodičům, kteří mě v tom podporují. Děkuji Vám všem za všechno.

Výtvarný obor - I. stupeň

Bílková Simona

- Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

Když mi bylo 9 let začala jsem chodit do umělecké školy v Novém Strašecí na keramiku. Už od malička mě baví něco vytvářet, modelovat a kreslit. Mám to tu ráda, protože se můžu uvolnit a soustředit se na tvorbu a nebo si povídat s kamarády.

Odnáším si spoustu krásných zážitků z výstav, z výletů jako třeba v Litomyšli, kde jsme dokonce byli i více dní a byli jsme ubytovaní u litomyšlského zámku. Také jsem tu poznala nové kamarády. Nejvíce mě bavilo vytváření ručičkových hodin a hranaté konvičky.

Děkuju moc paní učitelce a ředitelce Jiřině Kinkalové za krásné hodiny keramiky.

Výtvarný obor - I. stupeň

Gregor Alexander

- Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Do výtvarky chodím od 1. třídy, k paní učitelce Ladě Staré od třídy 6. Jsem moc rád za to, jak mě vede, jaké nápady zadává a jak nás motivuje. V průběhu let jsem se našel v grafickém designu, a proto se hlásím na dvě umělecké školy.

Baví mě práce na počítači - počítačová grafika, práce s písmem, vytváření různých log a značek, také mě baví keramika. Paní učitelka Lada Stará mě připravovala na talentové zkoušky. Kreslil jsem zátiší tužkou i rudkou, vymýšlela pro mě zajímavé úkoly, pracoval jsem s barevným papírem a vytvářel zajímavé koláže. Pomáhala mi s přípravou portfolia, za což jí moc děkuji. Její hodiny mám moc rád a doufám, že k ní budu chodit, i když budu na střední škole. Rád bych se stal profesionálním grafickým designérem a doufám, že se mi toto přání splní.

Výtvarný obor - I. stupeň

Lukešová Denisa

- Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. et BcA. Martiny Černé
Studijní výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Výtvarný obor je pro mě relaxace. Když kreslím, maluji nebo experimentuji, je to super. Výtvarka je předmět, při kterém nemusím myslet na domácí úkoly, testy ani na nic jiného. Prostě vypnu a nechám se vést svými smysly. Přiznávám, ne vždy se mi to daří, tak jak bych chtěla, ale myslím, že to se občas stane každému. Ale i přesto se snažím stále na sobě pracovat. Ráda bych se naučila více malovat/kreslit bez předlohy, zapojit více svoji fantazii a zkrátit čas, který trávím nad svými díly. Vše mi trvá delší dobu než ostatním a bojím se, že to by mohlo být problémem u zkoušek na výtvarnou školu, kdy je čas na tvorbu časově omezen. To je zatím asi můj největší problém, který se snažím vyřešit, což se mi zatím moc nedaří. Táta říkal, že až budu třeba nějaká známá malířka, tak ať si maluji obraz třeba rok, když za něj potom dostanu milion).

Zážitků mám mnoho, většina z nich připadá na samotné hodiny v ZUŠ, kde jsem si vyzkoušela mnoho technik, na které bych si doma nejspíše sama ani netroufla. Mezi ně patří například perokresba tuší, výroba masek z libovolného materiálu nebo třeba temperová malba dixitové karty. Tato karta mi opět zabrala mnoho hodin, ale i přesto mě moc bavila. Na kartě jsou vyobrazení papoušci a myslím si, že tím, jak jsem je namalovala, mě posunuli zase o kousek blíže k možnosti přijetí na uměleckou školu, na kterou bych se chtěla moc přihlásit.

Dalším krásným zážitkem, spojeným s uměním, byla pro mne výstava malíře Jindry Čapka, která mne moc zaujala. V první řadě samozřejmě jeho obrazy, které byly propracované do nejmenších detailů. Detailní zpracování se mi líbí a je mi tento způsob tvorby rovněž velmi blízký. Osobně dávám přednost precizní a detailní malbě před abstraktním uměním, které mi připadá, že nevypráví žádný děj, i když vím, že i v abstraktním umění umělci ztvárňují své pocity a emoce. Za druhé se mi líbilo osobní setkání s Jindrou Čapkem, které bylo nečekané, ale velmi milé.

Co se týče světoznámých malířů, zaujala mě díla Leonarda da Vinciho - Mona Lisa nebo Poslední večeře. Leonardo da Vinci měl opět smysl pro detail. Dokonale vyobrazená je tvář Mony Lisy a to samé platí i u Poslední večeře, kde je postav více, ale pořád jsou tváře i oděvy krásně zpracovány do úplného detailu.

Samozřejmě bych na konci své absolventské práce chtěla poděkovat i oběma skvělým učitelkám, které se mnou měly po celou dobu studia obrovskou trpělivost. Vždy pochopily, že nejsem typ rychlého umělce, ale že na výtvar potřebuju svůj čas :). I když budu absolvovat, věřím, že nepřestanu chodit do ZUŠ na svůj nejoblíbenější předmět a budu se dále zdokonalovat v tom, co mi jde a hlavně co mě baví.

Výtvarný obor - I. stupeň

Macho Karolína

- Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr.et BcA. Martiny Černé

Víte, od doby, co jsem začala chodit na výtvarku, se v mém životě dost věcí změnilo. Je to už šest let, co jsem sem přišla, a všechny ty roky jsem si užila. Naučila jsem se nové způsoby kresby (stínování, modulování tvaru do 3D, perspektivu) a různé výtvarné techniky. Chodila jsem také na keramiku, kde jsme vytvářeli z hlíny.

Šest let chození na výtvarku mi bylo velkým přínosem. Poznala jsem nové lidi, našla jsem si mezi nimi nové kamarády a cítím se šťastnější. Zním z výtvarky milé a úžasné lidi (hlavně paní učitelku). Jsou to takoví mí lidi. Výtvarka je pro mě místo, kam si chodím odpočinout a kde mi přijde, že z kolektivu tolik nevyčnívám jako ve škole.

Nejvíc mě baví různé výtvarné techniky, co se tu učíme. Jsem ráda, že si můžu všechny vyzkoušet. A taky ráda kreslím komiksy – sama si vymýšlím komiksové postavičky i děj.

Výtvarný obor - I. stupeň

Mikovcová Šárka

- Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. et. Lady Staré

Umění mě doprovází celý můj život, ať už výtvarné či hudební. Nejlepší pocit mám, když se tyto dvě složky spojí, když můžu poslouchat a u toho vytvářet. Svě prožitky kreslím na papír a v tom je ta krása. Každé umění je krásné a každé má svého kupce. Každý může být umělcem.

Výtvarný obor - I. stupeň

Pelcová Nicol

- Fotografická tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Do výtvarného oboru na Fotografii jsem začala chodit v 6. třídě. K fotografování mě přivedl můj táta a později zjistil, že se učí fotka i tady v ZUŠ a přihlásil mne sem.

Vždy mě tu hodně bavila zajímavá zadání a focení trochu jiných věcí, než jsem fotila dřív. Fotografování mám hodně ráda a nejradši střídám umělecky zaměřené fotky s jednoduchým zachycování obyčejných momentů.

Jsme tu dobrá parta a při našich hodinách se i často zasmějeme.

Výtvarný obor - I. stupeň

Šnoblová Eliška

- Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Ze začátku bylo pro mě malování pouze hra a zábava, malovala jsem už od svých dvou a půl let. Měla jsem hrozně ráda prstové barvičky, ale později jsem chtěla vytvořit něco, z čeho budou mít radost i ostatní. Když se vystavily moje výtvary, byla jsem na sebe moc hrdá. Uznání, pochvala a obdiv ostatních jsou můj motor v tvorbě.

Nejraději mám kresbu tužkou, akva-relovou pastelkou a křídou. Líbí se mi černobílá malba, kde jsou ale nějaké části zvýrazněny barvou např. žlutou.

Často se mi stává, že nevím co kreslit, ale stačí chvíli brouzdat po internetu a hned mě něco napadne. Jsou i dny, kdy se mi vůbec malovat nechce, proto se tomu vyhýbám. Když se mi nechce, ale přesto se donutím něco nakreslit, vždy to vypadá úplně příšerně, nebo tak, jak to vypadat nemělo.

Pamatuji si, že jsme v ZUŠ malovali citrónem a potom zespoda papíru nahřívali svíčkou, aby se obrázek objevil. Spolužačce ten papír začal hořet, a tak s tím co nejrychleji běžela k umyvadlu uhasit ho. Podařilo se to, ale půlka obrázku shořela, tak musela začít znova.

Nebo zrovna nedávno, protože nám vypadla elektřina, museli jsme při svitu svíček modelovat. Líbila se mi ta atmosféra a vyprávění příběhů.

V poslední době mám ráda postavy spojené s technikou, strojem. Doufám, že jednou nebudou stroje dělat umění, protože to by byl náš konec - konec lidstva.

Výtvarný obor - I. stupeň

HMMM..... jsem tu

Šteklová Kamila

- Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Jsem normální stvoření, které nemá rádo hluk, šramot a brebentění a jakoukoli změnu, ráda se uzavírám do svého světa s tužkou a barvičkami.

Líbí se mi všechny barvy, ale nejraději zelenou, **MÁM SVŮJ ZELENÝ SVĚT.**

Již od malinka jsem míchala barvy, do všeho stříhala, lepila podivnosti k sobě a vydávala to za svoje výtvary.

Ve věku asi 4 let jsem se poprvé setkala s výtvarným tvořením z hlíny, v mateřské škole jsem navštěvovala kroužek keramiky.

V 6 -ti letech rodiče usoudili, že by moje tvorba měla být odborně rozšiřována a přihlásili mě na výtvarný obor.

Tam jsem našla kamarády a paní učitelky, které měly stejné potřeby jako já, porozuměly mi a podporovaly mne v představách mého světa.

Mými průvodkyněmi v mém výtvarném světě byly Lada Stará, Martina Černá a Petra Tetaurová.

K mému údivu ale nejsme jediné na tomto světě, které mají tvořivé nutkání. Je nás mnohem víc. Uchvátila mne třeba výstava Kathariny Grosse, která dokonce tak dokonale smíchala barvy, že doslova obklopují pozorovatele a vtahují ho do svého světa.

Můj vztah k výtvarnému oboru je stále stejný jako v dětství.

Když se naštvu nebo když mi někdo ublíží, tak si vezmu papír a tužky a vykreslím si dobrou náladu.

Lidiček, kteří vidí svět jinak než ostatní, je tedy víc. A já už dnes vím, že to, že mezi ně patřím, není nic, za co bych se měla stydět. Děkuji vám všem, že jste mi i to dovolili pochopit.

Výtvarný obor - I. stupeň

Vágner Filip

- Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Téma práce: Jak umění zasáhlo do mého
výtvarného života

Umění pro mě znamená kreativní dílo, které ukazuje velký proud emocí a fantazie v podobě sochy, obrazu nebo fotografie. Na výtvarném umění mě baví možnost vyjádření mé nálady, možnost svobody a fantazie. Díky paní učitelce Staré se mi podařilo objevit možnosti nejen mnoha technik, ale také myšlenek, pohledů na práci, zbavení se strachu a nejistoty z výsledků mého díla.

Nejsilnějším zásahem do mého výtvarného života byl bezesporu výjezd během výuky do Českého Krumlova na výstavu ilustrátora

Jindry Čapka. Doma jsem si s předstihem na internetu prohlížel jeho díla a na první pohled mne příliš neoslovila. Jako kdybych se díval na ilustrace v knížce mladší sestry. Vlastně jsem se na výstavu popravdě ani netěšil. Když jsme ale při exkurzi vešli do galerie, bylo to úplně úžasné, byly tam obrazy, které byly strašně detailní a to mě velice zaujalo, i proto nám dal průvodce lupy, abychom viděli menší detaily. Nemohl jsem se od obrazů odtrhnout. Nejvíce se mi líbil obraz s názvem "Pinocchio". Byl velmi barevný a rozmanitý. Cítil jsem, že nesmí žádný z těch miniaturních detailů chybět, jako kdyby se bez právě jednoho chybějícího detailu musel rozsypat - nebylo by to ono. Promyšlené tahy, které zaujmou tak, že jsem třeba 2 minuty sledoval kresbu dřeva na podlaze - ani už nevím, co dalšího na tom obraze bylo, jen ta kresba - ta na mě působila jako magnet. Když jsme opustili galerii, potkali jsme umělce Jindru Čapka "naživo" - měl ten den zrovna narozeniny - i to mě překvapilo - úplně normální a vtipný "chlapík" - ani nevím jak jsem si ho představoval, ale takhle běžně určitě ne. Také centrum Českého Krumlova - silný dojem - připomínalo mi to středověká města (i když vím, že město není středověkého stavitelského stylu), která mám moc rád a sleduji je se zájmem na starých obrazech.

Díla Jindry Čapka na mě velmi zapůsobila - dle něj se inspiroji, snažím se věnovat při kresbě detailu a celkově tvořím vše o hodně detailnější - baví mě to! Než začnu cokoli kreslit, zavřu oči a představuji si, jak by to asi Jindra Čapek nakreslil, čemu by věnoval pozornost, co by bylo nejdetailnější ze všeho.

Nevím, čím jednou budu a jestli se výtvarně tvorbě budu věnovat i v dospělosti. Víím ale, že už se nikdy nepodívám na jakýkoliv obraz, předmět...tak, jak jsem to dělal před zmíněnou výstavou v Českém Krumlově,... aniž bych se zamyslel nad tím, jestli něco nechybí, jestli neutekl detail třeba pířka (jednoho v tisíců na husím křídle).

Výtvarný obor - II. stupeň

Olahová Adéla

- Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Umění je dechberoucí.

Umění mě dělá šťastnou.

Umění mě učí.

Umění je pro lidstvo důležité - rozvíjí kreativitu,
učí nás vyjadřovat pocity, sděluje důležité
historické momenty.

Umělci žijí v naprosto odlišném světě než ostatní
- tam, kde je každý sám sebou, tam kde pravidla
neplatí.

Až budu velká chci obdivovat krásu světa
a navždy ji zvěčnit - dokonalé naplnění.

Až budu velká chci být jako vy - malíři blázni.

Až budu velká chci žít ve světě barev - černých
i bílých odstínů.

Až budu velká chci mluvit k celému světu - skrz plátna a obrazy.

Mami, řekni, budeš na mě pyšná?

